

ἀποχέιμωνα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. ἀπουχέιμωνα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποχέιμωνο.

1) Μετὰ τὸν χειμῶνα Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀπουχέιμωνα πααίν'ν' οἱ Βλάξ' 'ς τὰ βουνὰ μὴ πράματα (μὲ αἰγοπρόβατα).

2) Περὶ τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος ἐνθ' ἄν.: Ἀπουχέιμωνα εἵμασι τώρρ Αἰτωλ.

ἀποχέιμωνο τό, Πάρ. Χίος — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. χειμῶνας.

Τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. φρ. Ἡ γραιὰ εἰς τ' ἀποχέιμωνα ἐρέχτηκεν ἀγγούρι (ἐπὶ τῶν ἐσχατογήρων ἐπιθυμούντων νὰ νυμφευθοῦν ἢ ἐπὶ τοῦ ζητοῦντός τι ἀκαίρως) Χίος.

ἀπόχεμα τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχεύω.

Σύλληψις ἢ ἀπόπειρα συλλήψεως ὀρτύγων διὰ τῆς ἀπόχης. Συνών. ἀπόχισμα.

ἀποχερίζω ἀμάρτ. ἀποδερίζω Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) Μέσ. ἀποδερίζομαι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χερίζω.

1) Ἀποσύρω τὰς χειράς μου ἀπὸ τινος, παραιτῶ τι.

2) Μεταφ. ἀπελπίζομαι.

ἀποχέρισμα τό, ἀμάρτ. ἀποδέριγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχερίζω.

Ὁ ἀπελπισμὸς περὶ τινος.

ἀποχεύω Πελοπν. (Λακων.) ἀποχεύου Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόχι.

Πιάνω ὀρτύκια διὰ τῆς ἀπόχης ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀπόχευα καὶ μ' ἐφυγε Μάν. Συνών. ἀποχιάζω 1. Πβ. ἀποχίζω.

ἀποχή ἡ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀποχή.

Ἀπομάκρυνσις, ἀποφυγὴ λόγ. σύνηθ.: Κάνω ἀποχή ἀπὸ τοῦ δεῖνα ποτὶ - φαγητὸ κττ. λόγ. σύνηθ. || Ἄσμ.

Ἐρωτα, κάνε ἀποχή, μέσ' 'ς τὴν καρδιά μὴ γγίξης,

κορίτσι δεκοχτῶ χρονῶ τόσο μὴ τ' ἀδικίξης

Ἰων. (Κρήν.)

ἀπόχη ἡ, κοιν. ἀπόδη Κύπρ. ἀπόχ' Σάμ. Σκόπ. Τήν. ἀπόχα Τσακων. πόχη Θήρ. Κρήτ. Σίφν. Στερελλ. (Μεσολόγγ. κ.ά.) — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Ἡπίτ. Βλαστ. πόδη Κύπρ. πόχ' Ἡπ. Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) πόχα Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. κ.ά.) Ζάκ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λεντεκ. Πυλ. Τριφυλ.) Τσακων. κ.ά. μπόχα Ζάκ. Ἰθάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ὑπόχη, ὁ παρὰ τὸ μεταγν. ὑποχή. Ἰδ. Γεωπον. 20, 25, 2 (ἐκδ. Beckh) «τοσοῦτον ἂν οἷσις ὄψος, ὥς μήτε ὑπόχη μήτε ἀμφιβλήστρῳ ἄλλων ἐργαζομένων ἡττάσθαι σε». Καὶ ὁ τύπ. πόχη μεσν. Ἰδ. Ἀκολουθ. Σπανοῦ (ἐκδ. ÉLegrand Biblioth. 2, 44) «μία πόχη νερόν». Ὁ τύπ. μπόχα κατ' ἀνάπτυξιν ἐρρίνου.

1) Εἶδος ἀλιευτικοῦ δικτύου συγκεκριμένου συνήθως ἐκ θυλάκου δικτυωτοῦ κωνοειδοῦς συνήθως σχήματος καὶ φέροντος στεφάνην μεταλλίνην ἢ ξυλίνην προσηρμοσμένην ἐπὶ κοντοῦ, χρησιμοποιουμένου δὲ πρὸς σύλληψιν μικρῶν ἢ καὶ μεγαλυτέρων ἐνίοτε ἰχθύων καὶ ἄλλων θαλασσίων ζώων κοιν.: Φρ. Ἐπιάστη 'ς τὴν πόχα ἢ ἐμπήκε 'ς τὴν πόχα (συνελήφθη εἰς τὴν παγίδα. Συνών. φρ. πιάστηκε 'ς τὴν φάκα) Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. || Ποίημ.

Λῦσε, Μέλω, τὰ μαλλιά σου | ν' ἀπλωθοῦνε σὰν ἀπόχη,
νὰ πιαστῇ 'ς τὴν ἀγκαλιά σου | τὴν καρδιά σου 'κείνος πόχει

Λαύρας ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 201. Συνών. ἀπόχι 2.

β) Θήρατρον ὀρτύγων ὁμοίου σχεδὸν σχήματος πρὸς τὸ ἀλιευτικὸν ἐν σημ. 1 Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν. κ.ά.) Τσακων.: Μὲ τὰν πόχα μὲ ἐκμάκα σὲ νία οὔρα ἐφτὰ ὀρτύζμα Τσακων. Συνών. ἀπόχι 2 β. γ) Ὅργανον χρησιμεῦον πρὸς σύλληψιν ἀκρίδων ὅταν αὐταὶ κατὰ σμήνη ἐπιπίπτουν κατὰ τῶν ἀγρῶν Κύπρ. δ) Σάκκος δικτυωτὸς τὸν ὅποιον φέρουν μεθ' ἑαυτῶν κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ οἱ δῦται πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν σπόγγων καὶ ἄλλων ἐκ τῆς θαλάσσης ἀποσπώμενων ὀστράκων κττ. Σύμ. Συνών. ἀπόχι 2 γ. 2) Προσωπεῖον ἐκ πλεκτοῦ σύρματος πρὸς ἀποφυγὴν τῶν κεντημάτων τῶν μελισσῶν Τσακων. 3) Ὅργανον ξύλινον κοῖλον καὶ διάτρητον διὰ τοῦ ὁποίου ἐξάγονται ἐκ τοῦ ἐν τῷ λέβητι γάλακτος ἢ τοῦ τυρογάλου ἔντομα ἢ ἀκαθαρσίαι Πελοπν. (Τριφυλ.) β) Κουτάλα σιδηρᾷ διάτρητος Πελοπν. (Πυλ.) 4) Ἰμάς συνδέων τὸ πέλμα τῶν τσαρουχιῶν μετὰ τοῦ ποδὸς (σχηματίζομένου οὕτω σχήματος ἀπόχης) Ἡπ. Συνών. τσαρου-χόσκοινο. β) Τὸ ἄνω κυρτὸν μέρος τῶν τσαρου-χιῶν Ἡπ. (Ζαγόρ.) γ) Τσαρούχι Ἡπ. (Σχωρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Φόραγα κατ' ἀπόχης κὶ μὴ τοίμπισι τοῦ φίδι Αἰτωλ. 5) Εἶδος κοσμήματος Ἡπ. (Ἰωάνν.) — (Παρνασσ. 17, 165): Τὰ σκουλαρίκια . . . καὶ τὲς λεγόμενες πόχες ἀπὸ μαργαριτάρη (Παρνασσ. ἐνθ' ἄν.)

ἀπόχηρος ὁ, Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Δημητσάν. Λακων.) Σκιάθ. κ.ά. — ΑΠαπαδιαμ. Πασχαλ. διηγ. 81 — Λεξ. Δημητρ. ἀπόχ'ρους Μακεδ. (Βέρ. Καστορ. Καταφύγ. Σισάν.) ἀπόχερες Σκῦρ. πόχηρους Μακεδ. (Ζαπαντ.) πόχ'ρους Μακεδ. (Ζαπαντ.) Θηλ. ἀπόχηρα Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) — Λεξ. Δημητρ. ἀπόχηρη ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 236 ἀπόχηρ Μακεδ. (Σισάν.) Οὐδ. ἀπόχηρο ΓΚαλοσγ. ἐν Τέχνῃ 1, 278.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. χῆρος. Ὁ τύπ. ἀπό-χερος κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ε διὰ τὸ παρακείμενον ὑγρόν. Διὰ τὴν κατάλ. τοῦ αὐτοῦ τύπου ἰδ. ΒΦάβην ἐν Τεσσαρακονταετ. ΚΚόντου 1909, 256 κέξ.

1) Χῆρος Κέρκ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Βέρ. Ζαπαντ. Καστορ. Καταφύγ. Σισάν.) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Σκιάθ. Σκῦρ. κ.ά. — ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: Κρῖμα 'ς τὰ καλά σου τσαὶ τὲς ἀξιοί'τές σου νὰ πὰ' νὰ πάρης ἐν' ἀπό-χερε! Σκῦρ. Ἐναὶ νὰ μὴ κακοβάνης, ἀφοῦ οὔλη τὴν ἡμέρα μπαινοβγαίν' σὸ σπὶτ' της ὁ ἀπόχερες; αὐτόθ. «Οὐδὲν ἄλλο ἔχων πνευματικὸν ποιμνιον εἰ μὴ . . . ἓνα ἄχρηστον ὑπο-τακτικὸν καὶ ἡλικιωμένον ναυαγὸν τοῦ κόσμου καὶ ἀπό-χηρον» ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ἔτσι κ' ἡ κόρ' ἀνύπαντρη πιρνάει 'πὸν τοὺν κισὸ της,

γιά γέροντα γιά πόχηρον γιά ντίπ ἀπὸν τοὺν πάτου

Μακεδ. (Ζαπαντ.) β) Ὁ χῆρος ὁ ἐλθὼν εἰς δεῦτερον γάμον Κεφαλλ. Πελοπν. (Δημητσάν.) κ.ά.: Παροιμ. Τοῦ ἀπόχηρου τὸ δέμα τρεῖς ἡμέρες δὲ βαστάει (ὅτι ὁ ἔχων τὴν προσήκουσαν ἐμπειρίαν κατορθώνει νὰ ὑπερνικᾷ τὰ εἰς τὸ ἔργον του παρεμβαλλόμενα προσκόμματα. Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 4, 329. δέμα = μαγικὸς κατάδεσμος προκαλῶν τὴν ἀνδρικήν ἀνικανότητα) Κεφαλλ. Πελοπν. (Δημητσάν.) 2) Ἐπιθετικ., ὁ ἐστερημένος τοῦ ἐν τῷ βίῳ συντρόφου του ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἄν. ΓΚαλοσγ. ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Κ' ἡ ἀπόχηρη Σουπέργα | παρηγορεῖται ἀκούοντας

ποῦ θὰ κοιμᾶσαι αὐτοῦ

ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἄν.

Δὲν ἀκούς γιά παρόμοιο θάνατο νὰ κλαίῃ

σὸ φτελᾷ τὸ πιστὸ κὶ ἀπόχηρο τρυγόνι

ΓΚαλοσγ. ἐνθ' ἄν.

